

■ Günay Ümid

18 iyun 2016

WWW.KASPI.AZ

QIŞ NAĞILI

Bəyaz qarın üstündə
Rahib rəngli qarğalar
Parçalanmış dinlərin
Xaraba qoyduğu quş yuvalarının budaqlarına
Geni dəyişdirilmiş yarpaqlar yapışdırdılar.
Sonra, əllərindəki qozbel qəlyan; ciyərlərinə
çəkib
Müharibələrin gözüne üfürdülər.
Hər yer duman idi!
Analar uşaqlarını,
Uşaqlar sevinclərini, hisslərini,
İnsanlar cinslərini itirdi o gün...
O gün
Torpağın yaxasını düymələyən
Çiçəkləri qopardı külək.
Yer kürəsi çılpaq qaldı.
Balıqçıların əliboş qalmış
Qırmaqlarına baxıb
Ağladı balıqlar.
Narınca köynəklər geyinmiş
yuxular gördü dənizlər.
İpələri qan qusdu o gün.
O gün
Televizorların gözüne dürdülər
Müharibədən dili tutulmuş,
Alnındakı səngərdə qocalmış uşağı.
Yırtılmış dabanını
Gizlətməyə çalışırdı
Təngnəfəs ayaqlarında.
O gün,
Qarğalar, dünya şarının ipini aldı
Uşaqların əlindən,
Uçurdu uçurumdan...
Müharibə uşaqlarının doğum günü şərəfinə
Üfürüb söndürdü günəşi külək.

ÖLÜMQABAĞI ŞEİR

Sənə desəm ki,
Hələ də Floranı dinləyirəm
Səndən ötrü darıxanda...
Hələ də sən yadıma düşürsən
Filmlərə baxanda...
Sənə desəm ki,
Həyata sətirlər ardından baxırdım
Sən gedəndə...
Ayaqların gedişinin dilində
Sərbəst şeir pıçıldayırdı
Yolların qulağına.
Mən susurdum.
Sənə desəm ki,
Hər bahar ətrini səpələyir şeirlərimə...
Sən olanda
Misralarım dəstə-dəstə gül idi.
Yadımdadı
Qalmaq üçün bəhanə axtarırdın
Sətirlərin arasına sıxılmış vergül idi.
Sənə desəm ki..
Gedərkən
Hiçqıran addımlarının taqqılıtsı
Şair bağrımı deşib qanadan nidaydı.

Unutmamışam
Titrək səsinə çarəsizlik qarışmışdı...
Şeir rəngli gözlərinə kədər daha
çox yaraşmışdı.
Sənə desəm ki,
İçimi yumruqlamaqdan
Göyərək taqətimin qolları,
Qələmimə söykənib yorğunluğum...
Hər aprel gələndə
Bu şeiri yenidən doğur susqunluğum.
Sənə desəm ki,
dilaltı dərmanım
heca-heca əriyir adın
Udqunduqca boğuluram!
Sənə desəm ki,
Hər şeyi unudum deyə
Əlimə keçən bütün şeirləri
Açgözlüklə başıma çəkirəm...
Tufan olub hisslərimdə qopursan.
Bütün şeirlər canına çəkib səni
Onlarla yenidən ruhuma hopursan...
Sənə desəm ki...
Desəm ki sənə...
Bütün sükutumda qulağımı batırır səsin...
Cəsarətim əllərimdə soyuyur, titrəyir, itir...
Nə vaxt ki
"Çıx gəl" yazmaq istəyirəm
Mürəkkəbim bitir...

ONDA

Onda
hələ heç nə kəsmirdi ağlım...
Kiçik evciklərimiz vardı;
ürəyimiz boyda ucsuz, bucaqsız
uşaqlığının tavanı alın yazım idi,
döşəməsi həsir.

Qollarını yelləncəklə bağladığımız
tut ağacının kölgəsində
sac qutabı bişirərdi nənəm
Babamı gəzdirən əl ağacını
onda babam gəzdirərdi
nənəm qoxuyardı təndir çörəkləri
Onda belə rəngsiz deyildi
Həyatımdakı fon
Onda belə bərkədən susmamışdı
qarajdakı qramafon

Şəhər uşaqlarıydıq
Onda günəşə bərabər gülümsəyirdik,
dərisini günəş qaraltmış,
qır çeynəyən kənd uşaqlarıyla
Novruz axşamlarında
şamların ısığı yetərdi
sevincimin gözünü qamaşdırmağa.
Onda ölüm qoxumamışdı babamın nəfəsi,
onda sınımamışdı uşaqlığımı səsi.
Onda kürt yatmamışdı toyuq
Nənəmin saçında.
Onda kəsilməmişdi
Kötüyündə odun doğranan
tut ağacı da

Onda hələ heç nə kəsmirdi ağlım
dəcəl olmağım
xatirəyə dönməmişdi
alınımdakı capıqda

QAFIYƏ XƏTASI VƏ...

Əllərim
Rəngsiz
Qafiyəsiz xatırlayırdı
Ovuclarımın Alın yazısını

Gözdən itənəcən
baxmışdı arxanca əllərim.
Kövrəlmişdi yay yağışının
torpaq qoxulu gedişinə
Pəncərədə nəfəsimin üstünə
darıxmağın rəsmini çəkmişdi -
cıırmaq-cıırmaq
Yumruq olmağı öyrənmişdi -
barmaq-barmaq

Sığal olmuşdu
təqvimlərin rəqəm yaddaşına
Savab olmuşdu günahlarıma,
çətir olmuşdu göz yaşlarıma,
qılınc olmuşdu hisslərimə,
qalxan olmuşdu tənələrə...
Əllərim
pərdə olmuşdu qorxularıma,
kabus olmuşdu qandal yuxularıma
Ana olmuşdu,
ata olmuşdu,
övlad olmuşdu,
yar olmuşdu,
qabar olmuşdu...
Əllərim
qadın olmuşdu,
doğman olmuşdu,
yadın olmuşdu
Hər şey olmuşdu,
təkcə
xoşbəxt ola bilməmişdi əllərim

9 MAY

Qanadlarını çırparaq oyandı yenə
yuxusuzluğuna gözleri.
Pencəyinin cibindən
Reseptə bükülmüş pensiya kartını götürdü.
Rəfdəki "dünya ədəbiyyatını" endirib
Tən ortasını açdı.
Uşaqların mürəkkəblə saç-saqqal çəkidiyi
Şairin üstünə tulladı
Və ümitsizcə yerinə qoydu kitabı.

Divardakı təqvimin sinəsində
Xəcalətindən qıpqırmızı qızarmışdı "9 may"
Uşaq kimi sevincək ordenlərini taxdı.

Yaddaşını unutqanlılığına girov verən qoca -
Sözlərini harda itirdiyini,
Baxışlarını harda unutduğunu,
Addımlarını son dəfə hara göndərdiyini
Xatırlaya bilməsə də
Dəqiq xatırlayırdı qələbə gününü,
pensiya kartının şifrəsini,
Bir də həkimin yazdığı dərmanların adını.

Gəncliyini Leninin şəkilləri bəzəyən otağında
Daha doğma heç nə tapa bilmirdi.
Hamı getmişdi

Qulağına tez-tez əntik əşyalar satan
Çöpçü qadının səsi gəlirdi
Tez-tez saatı soruşurdu sol qolundan
Qələbə gününü qocalığına meğlub qeyd edirdi.
Evdən çıxanda
Üreyi sancdı taqətini.
Döşündəki medalları derib cibinə qoydu,
Çöpçü qadının səsinə tərəf döndərdi
Əl arabasını.

